

שאין טומאתו אלא מדרבן, אם נתמא גבו לא נתמא תוכו. שהקלו חכמים בטומאתו, בשליל שהיה בו היכר שאיןו טמא אלא מדרבן, כדי שלא יבואו לשורף תרומה וקדשים שנטמאו על ידו.

הדרן ערך אור לארבעה עשר

פרק כל שעה

מתניתין:

א. **כל שעה שמוטר לו לאדם לאוכל מן החמצן בערב הפשת,** הרי האדם מאכילת ממן לבתיחה ולחיה ולעופות. אבל בשעה שאסור לאכול מן החמצן, אף אסור להאכילו להבמותו. משום שכbeck הוא נזהה מן החמצן, וכבר אסור אז החמצן בהנאה.⁽²⁾

וכן הוא מוכר לנכרי חמץ, בזמן שהוא מותר באכילה, ולא לאחר מכן. לפי שאר המכירה לנכרי היה בכלל הנאה.

וכן הוא מותר בהנאותו. ובגמרה מפרש למאי צריכא.

אבל כשביר זמנו של היתר אכילת החמצן, דהיינו משש שעות ולמעלה, אסור הוא בהנאותו.

והוא על פי מה דיליף בירושלמי מקרא ד"ל לא יאכל חמץ", דאסור להאכיל לבתימת הפקר חמץ בפסח.

וכן איתא בפרי חדש סימן תמח, דגם בערב פסח משעה ששית איכא להאי אישוד. ויעוין לבבוש סימן תמח שכתוב. דבבמותות

תניא גמי חבי: חבית שנשברה בנת העליזונה, ותחתיה שיירז מאה חבית חולין טמאין, מודה רבי אליעזר לרבי יהושע, שאם יכול להציל ממנה רביית בטהרה, יציל. ואם לאו, תרד ותטמא ואל יטמאנה ביר.

וthonin: מי הא דקתיי "מודה רבי אליעזר לרבי יהושע"? והרי "מודה רבי יהושע לרבי אליעזר", מיבעי ליה למיתני! שכיוון דלית בזה הפסד חולין, לכולי עלמא לא יטמאנה, כאמור לעיל.

אמר רבא: איפוד. והכי קתני "מודה רבי יהושע לרבי אליעזר".

רב הונא בריה דרב יהושע אמר: לעולם לא תיפוד. ולא אסיפה קאי אלא ארישא. דהא דקתיי "אם יכול להציל ממנה רביית בטהרה יציל" — **הבא במא依 עספינן, בכל שתוכו טהור וגבו טמא.**

מהו דתימא ניגוזר שלא יכול בתוכו את התרומה הטהורה, משום דדילמא נגע גבו הטעמא של הכללי בתרומה ויטמאנה.

קאי משמע לנו שמודה רבי אליעזר דלא חיישין להכى, ומותר להציל בתוכו של הכללי, שהוא טהור.

ומשכחת לה בכלי שנטמא במשקין. שכיוון

ונמצאת דעת המכريع דעתת רבים נגד יחיד. אבל אם המכريع כמחצה מדברי זה וממחצה מדברי זה, אין זה מכريع.

2. ויעוין בשפת אמרת, שהכricht בכוונת רשיי, לאסור להאכיל אף בהמת הפקר משעה ששית.